

Despre unul care nu a cârtit – Autor necunoscut

O cronică veche ne relatează lucruri minunate din viața unui învățător evlavios de la sfârșitul secolului al 17-lea. Potrivit acestei evocări, așa-numita „vreme bună de odinioară” nu fusese bună și de dorit neapărat în toate privințele. Din această istorisire, oamenii nemulțumiți pot să-și învețe partea, cei care au așa de multe de cârtit la condițiile actuale. Pe de altă parte, retrospectiva asupra secolelor anterioare arată cum oamenii o pot scoate la capăt cu pretenții mult mai neînsemnate de la viață, și pe lângă aceasta pot totuși să fie fericiți, mulțumiți și recunoscători.

Învățătorul despre care relatează cronica noastră era inițial un om cult, dar din cauza unui picior infirm nu putuse să obțină un post de predicator. Așa că a fost bucuros că a găsit o slujbă ca învățător într-un sat. Clădirea școlii era dărăpănată. De mulți ani nu fusese niciun învățător în zona aceea, așa că oamenii nu știau să scrie și să citească. Copiii scriau cu degetul în „lada cu nisip”. – Masa de prânz o primea învățătorul de la țărani, pe rând; copiii aduceau de fiecare dată cu ei combustibilul pentru orele de școală. Dacă școala se termina, atunci învățătorul ședea în frig.

Într-o iarnă a fost deosebit de rău. Viscolul l-a izolat complet pe bietul învățător de lumea exterioară. Dar stătea în patul său, supus voinței dumnezeiești, și mânca economicos îmbucăturile sărăcicioase care îi rămăseseră. Dar niciunul nu s-a gândit la învățătorul înzăpezit și astfel a ajuns în cele din urmă în necaz. Încercarea sa de a ajunge în ziua a patra la fereastră, a eșuat. A căzut înapoi în pat, extenuat. Așa că nu putea să-și plângă necazul niciunui trecător. De aceea l-a rugat pe Domnul să-l ia la El sau să-l ajute în vreun fel oarecare.

S-a întâmplat în zilele acestea că un țăran, care era pe moarte, încerca printr-o juruință să-și păstreze viața. El și-a trimis soția cu cinci taleri la cutia milelor. În drum spre biserică, ea a trecut prin apropierea școlii. Când a văzut că pe drumul înzăpezit care ducea la școală nu sunt urme de pași, și nici din horn nu se ridica fum, n-a presimțit nimic bun și a intrat în locuința învățătorului, unde l-a găsit pe acesta epuizat de moarte. A luat repede din casa țărănească vecină un braț de lemne și o oală cu păsat aburind și l-a înviorat pe omul aproape mort de foame. I-a dat și cei cinci taleri, căci și-a spus că aici era fondul milelor lui Dumnezeu. Învățătorul a zâmbit recunoscător pentru credințioșia Dumnezeului său.

Dar câteva zile mai târziu, când învățătorul se întremase iarăși, intendentul curții țaranului muribund a intrat în școală cu trei slujitori. După un scurt interogatoriu, învățătorul a fost arestat ca fiind cel care a jefuit cutia milelor bisericii de cinci taleri. Țăranul muribund îi relatase preotului despre juruința sa; dar banii nu fuseseră găsiți în cutia de binefaceri. În schimb, învățătorul cheltuisese unul dintre cei cinci taleri pentru hrană și încălzire. Patru taleri au mai fost găsiți la el. Deoarece îi promisese țăranului că va păstra tăcerea, el a rămas tăcut și s-a lăsat dus la morgă, ca închisoare provizorie. A petrecut o noapte rea pe un pat rece, tare, în mijlocul sicriilor. El s-a rugat totuși pentru potrivnicii săi și ca nevinovăția lui să iasă la lumina zilei, la fel și pentru casa lui înconjurată de furtună.

Dar țăranul a murit în noaptea aceea și de la vecinele care s-au grăbit într-acolo a aflat țăranca despre presupusul jaf din biserică al învățătorului. Ea l-a lămurit repede pe avocat și l-a eliberat pe nevinovat din închisoare. Dar când învățătorul s-a întors la școală, aceasta fusese făcută un morman de dărâmături de furtuna nocturnă. Atunci el n-a putut să-și stăpânească emoția recunoscătoare: „Aici este apropierea lui Dumnezeu și mâna lui Dumnezeu”, a exclamat el. „Voi lăuda pe DOMNUL cât voi trăi. În această singură noapte Dumnezeu credincios m-a luat de aici, ca să mă păzească de o moarte subită.”

Încă patruzeci de ani a putut învățătorul să-și exercite funcția; Domnul i-a înmulțit anii.

Fie ca minunatele sale experiențe de viață în credință să fie și pentru noi un imbold nou, să ne încredem în Domnul mai copilărește chiar și în misterul căilor Sale, adesea neînțelese! El face totul bine!

Titlul original: „Von einem, der nicht murrte”
din *Samenkörner* (Neue Folge 30) 1936, pag. 74-77.